

Cirmosca

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Lassabban a testtel.

Ide Cirmos, ide Sári,
Itt láttam az egeret!
Próbáld te is, Cica mámi
Fogjátok meg, ha lehet!

Cica mámi elsiette,
Csak a farka látszik már
És az egér — teringette!
Kirepült, mint a madár.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL

Legkellemesebb
szórakozó hely

a Viktória kávéház

Kitünő cigányzene,
szolid kiszolgálás

Kis cimborák, ha fáj a fogatok,
Garai bácsi fájdalom nélkül meg
csinálja. 0-0

Piața-Victoria 6.

Itt a május kis cimborák:
Madárdaltól cseng a lég,
Verőfényrel süt már a nap
S mily tiszta kék az ég.

Fel tehát kirándulásra!
S kérjétek meg anyukát,
HAAS és FRIEDMANN bácsiéknál
Vegyen nektek új ruhát.

Verebekre való patkót!
Nem csináltak még eddig.
Nem is fognak ők viselni,
Isten tudja még meddig.

A macskának nincs nadrágja!
Ne is beszéljétek róla,
Mert a posztó árát az
Még jobban megdrágítná

Gondoljatok magatokra
S mivel jön a meleg nyár
Vétessetek nyári ruhát
HAAS és FRIEDMANN bácsiéknál.

Cimborák!

Küldjétek anyukát

Spitz Béla

nagy áruházába bevásárolni, ahol
jutányos árban fiuk és leánykák ré-
szére minden színű szövet, grenadin,
zefir és kreton kapható. Fehérne-
mükhöz való vásznak igen nagy vá-
lasztékban.

€ hirdetésre való hivatkozásnál min-
den 100 leu értékű vásárlás után egy
tábla csokoládét adok.

A SZATMÁRI LESZÁMITOLÓ- ÉS KERESKEDELMI BANK R.-T.

Alaptőke 5 millió lei. Tartaléktőke 1 millió lei
Takarékbetét állomány 30 millió lei.

Vesz és elad mindennemű

**idegen pénzeket
és amerikai chequeket**
bevált.

Kölcsönöket

legelőnyösebben folyósít.

A „GENERALA“ bukaresti biztosító
társaság, valamint a „ASSICURAZIONI
GENERALI“ trieszti biztosító társaság
főügynöksége.

BETÉTEKET

könyvecskére és folyószámlára gyümöl-
csőztetésre elfogad és azokat kívánatra
azonnal bármikor visszafizeti.

Cimlevek

JÓGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Tündérmese.

(Folytatás.)

A varju és a kis madárka
Mindent jól látnak fön, a fáról;
A varju tudja jól, ki van lent,
Anyjára ismer a hanjáról.

Ah! de Ilonka nem is sejtí,
Ki az, ki jár koldusruhában?

Még lelkének jól esik, hogy
Édes anyja nincs magában.
A vén gonosz fölneáz a fára,
A varju károgasba fog,
A madárka dalos ajkán is
Életre kelnek a dalok.

*

Tündérországbán bus világ van,
Tündérországbán nincsen nóta.
Elhallgatott a dalos madár,
Nem nyilik virág évek óta.
A kis királylány hallgatag lett,
Mint télen a befagyott csermely;
A kis királylány várja-várja,
Mikor jön el már Ilonkája,
Alig győzi már türelemmel.
A posták jönnek, a posták mennek
A király is aggódva látja,
Hogy a kis tündérek munkája
Nem vezet célhoz, mind hiába!
Kiadja azért a parancsot,
Hogy térjen vissza mindenik.
Vissza is jönnek szomoruan,
Csak egy, csak egy nem érkezik.
Talán nem kell még mondanom se',
Hogy a tündér királyfi az,
Kit nem hagy nyugodni az álom,
Mert szentül hiszi, hogy igaz.
Szívében égő szerelemmel
Bolyong a földi téreken;
Keres, kutat kíváncsi szemmel,
Gyakran bánattal, győtrelemmel,

De remélve és szívesen.
A boszorkány régi lakában
Minden éjjélkor megjelen,
Ám de hiába! mert a gonosz
Soha sincs többé ott jelen.
De nem csügged. Sorra vesz minden
Bokrot, fát a nagy erdő táján,
Valami érzés él lelkében,
Hogy ne kutasson más vidéken,
Mert itt közel lappang a sátán.
Ez az érzés nem hagyja nyugodni,
Tudássá válik a reménye;
Égi kéz az, mely e szent érzést
Csepegteti ifju szívébe.

*

Télre tavasz jött, ősz a nyárra,
Év évre jött és elhaladt.
A varju gondosan őrizte
Azóta a kis madarat.
Egy szép derült, májusi estén,
Kutatva az egész határt:
A kis királyfi megpihenni
Épp arra a tölgyfára szállt.
Ki sem vehette volna észre
Egy kis szunyognak képiben,
Ki dudorászva, a faágra
Röpülve ottan megpihen.
Egy falevél alatt csendesesen
Álomra hunyta kis szemét,
Amidőn egyszer megütötte
Fülét egy szokatlan beszéd.
Mert talán még mondanom se kell,
Hogy a királyfi mindent értett,
Jól tudta, mit susog a szellő,
Értette a madárbeszédet.
A varju varjuhangon így szólt:
»Nem sokáig leszünk mi már itt,
Ilonka, mert a kis tündérek

Elkerülik honunk határit.
Édesanyám nagyon megunta,
Hogy hosszú évek óta már
Elrejtözve földi lakában,
Éjfél órán ki soh'se száll.
Ma is itt volt, hisz' ismered tán,
Ő bottal járó koldusasszony,
•Ki száraz galyat szedegetni
Jár az erdei hús harasztan.
Édes anyáddal ő beszélget
Naponta, hiszen te is látod,
Egész bátran itten hagyhatod
Ezt a silány, földi világot,
Mikor minálunk minden meglesz,
Amit a szád és szemed óhajt,
Most már hiszem, hogy te sem ejtesz
Annyi keserves, fájó sóhajt.
Megtanulhattad évek óta,
Hogy kin, szenvedés csak az élet,
Csak nálunk lehet fölthalálni
Valódi, biztos menedéket.
Édesanyám, a vén boszorkány,
Csak téged szeret egyedül,
Rólad hiszi, hogy te leszel az,
Ki egykor majd székibe ül.
Hatalmát átaladja neked
És ur lesz földben, föld felett,
Most már ne is várd soha vissza
A kedves, jó tündéreket.
Ők száz esztendőben csak egyszer
Jelennek meg a földön itt,
De akkor sem segítségképpen,
Hanem, hogy a földi térségen
Élvezzék a föld gyönyörít.
Erősebb vagyunk mi százszor,
Ezt ne feledd el, kis Ilonka;
Én tudom, hogy miért fáj a szived,
Bár te, — lehet — hogy el sem hiszed,
Pedig ezt szám őszintén mondja.
Te nem tudod még, mi az élet?
Csak rossz oldalát ismered,
De megismertetjük mi azt még
— Ha hozzánk hű leszesz — veled.
Nincs olyan királya a földnek,
Legyen bár a kincsek királya,
Ki a gazdagságban, drága kincsből

Anyámmal a versenyt kiállja.
Van palotánk, a disze, fénye
Szebb, mint a menyország maga
És te leszesz e drága helynek
Legszebb virága, csillaga.
A születésre a halál jön,
Mind mulandó az, a mi földi,
De mig varázshatalmunk megvan,
Testünket a sir be nem földi.
Lásd, jó anyám most egyedül van,
Ki hozzá hű, azt szereti,
Szeresd azért őt s engedelmes,
Jó gyermeke legyél neki.
Én tudom, hogy mi fáj szivednek:
Sajnálod édes, jó anyádat,
Ki most aggódva keres téged,
És te nem tudod, nem is érted,
Hogy velünk könnyen fölthalálhat'd.
Most már nincsenek hátra évek,
Sem hónapok, csupán csak órák
És elmúlnak a szenvedések,
A könny s a jaj mind véget érnek.
Boldog jövő derül akkor rád!
Hallgat a madár, mikép a sir
S a varju nem haragszik érte,
Hiszen, hogy új élet kezdődik,
Csak éppen az imént ígérte.
Azt is gondolja, hogy Ilonka
Talán most a jövőbe néz
És töpreng a hallottak felett,
Mert választani oly nehéz.
Pedig Ilonka másról álmodott,
Bár értette jól a beszédet;
Azt álmodta, hogy meghal inkább,
Mint szenvedje a pokol kinját,
Lelkével az egekbe nézett.
A királyfi jól hallott mindent
S örömtől dagad kebele,
Az álmodott, várt üdvösségnek
Boldogságával van tele.
Nem is tudja, hogy mit csináljon,
Gondolja, odamegy a lányhoz,
Mint igazi tündérkirályfi
S elviszi az édesapjához.
Majd eszébe jut, hogy bár a lányt
Meg is mentené önmagának,

De a varju a hirt megvinné
Azonnal a vén boszorkánynak.
Már pedig ő rég megfogadta,
Kiirtja az utolsó szálig,
Megmenti fölük a világot,
Melynek ittlétük annyit ártott
És e tervétől meg nem válik.
Hess! elröpül hát könnyű szárnyán
S amikor már senkisémet látja,
Egy pillanat és átváltozik,
Öltözvén tündéri ruhába.
Másik pillanat s otthon van már
A rég látott tündéri tájon,
Alig várja, hogy muljék a gyász,
A sok érző szív, hogy ne fájjon.
Édes apjához siet tüstént,
Arcáról boldogság sugárzik,
Az örömtől szólni sem tud,
Bár a király biztatja váltig.
Végre is elmond rendre, szépen
Mindent, ami történt vele,
Hallgatja a király s a lelke
Igaz örömmel lesz tele.
A kis királylány szóltan ajkán
Megjelen az első mosoly
És szemeiből az örömmel,
A boldogságnak könnye foly.
Szól a király: »Te voltál mindig
Dicső országom szemefénye,
Megérdemled, hogy boldog lehess,
Szivedet többé bú ne érje.
Amit ígérem, meg is tartom,
Bármit kívánsz, az teljesül!«
»Egyet kérek én, — mond az ifju,
A kis lilonkát egyedül.«

Az üvegharang csengő szavát
Viszi a szél gyors szárnyakon
És hallattára a nap ismét
Mindent, mindent aranyba von.
A fák virágdiszt öltének újra,
Vidáman fut a kis patak,
Szivárványszínű szép virágok
Zengve vig nótát játszanak.
A némaságot hangos jókedv,
A gyászt az öröm váltja fel,

A kis madár is fönn, a légben
Ujra vidáman énekel.
A kis harang csengő szavára
Mindenfelől tündérek jönnek,
A kis harang hívó szavára
Fölszáradnak a gyászos könnyek.
A kis harang édes szavára
Eltűn minden bánat,
Tündérországból szerteszéjjel
A régi kedv ismét föltámad.
Int a király és intésére
Minden egyes szem rája néz,
Megindul a beszédnek árja,
Mindenki lesi, várva-várja,
Olyan édes az, mint a méz:
»Szerelmesim! Im visszatérek
Sok esztendő után fiam,
Hogy mit műveltél ő lent, a földön,
Halljátok meg mindannyian!«
És midőn a királyfi szépen
Elmondja a történeteket,
Fölcsendül a harsány kiáltás:
»Most már megint megyünk veled!«

Tündérország kihalt lett ismét,
Ah! de nem a bánat miatt.
Hogy a vén boszorkányt elfogják,
Kövezték a királyfiat.
Egyik sem ment tündérruhában,
De mint több évvel ezelőtt:
Mikor száz és ezer alakban
Lepték el az erdőt, mezőt.
De most már nem szélednek szerte,
Hanem mind együtt tartanak,
Megszállják a nagy tölgyfa táját,
Mint bogarak, mint madarak.
A királyfi a kis lilonka
Fészke mellé ül, mint bogárka,
A vén boszorkány érkezését
Társaival már alig várja.
Minden el van rendezve szépen,
A dolgát tudja mindenki,
S im! egyszerre csak, úgy déltájba
A vén gonosz megjelenik.
Mint szokta, a kunyhó elé ül,
Lilonka anyjával beszélget

S a jó asszony megosztja véle
Az egyszerű kis ebédet.
A vén boszorkány arca ráncos
És beesett a két szeme,
Olyan pislogva, alázattal
Tud széttelintgetni vele,
Hogy aki látná, megsajnálná;
Világért sem gondolna arra,
Hogy ő az, ki éjféle órán
A keresztutat benyargalja.
Rongyok csüngenek a testéről,
Mankóra támaszkodva lépked,
De föl-föltekint közbe
S kémeleli a tölgyfán a fészket.

A varju károg, hogy meglátja,
Most is csak azt mondja neki,
Hogy följárhat már éjszakánként,
Mert semmi sem fenyegeti.
A királyfi leszáll a fáról,
Vagy tizenötven követik,
A sok ránc a gonosz ruháján.
Biztos védelmet nyújt nekik.
Sokan vannak, elfoghatnák most,
De azért mennek el vele,
Mert jól tudják, hogy a tanyája
Varázslottakkal van tele.

(Jövő vasárnap tovább meséljük.)

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Naplóm.

(— jun. • 11.) Istenem, hát megvolt a vizsga! Milyen könnyű is azt mondani, hogy megvolt a vizsga! Bezzeg előtte egy hétig úgy drukoltam, hogy még a nevelő urnak is megbocsájtottam volna mindent, amit ellenem vétett, ha cserébe ezért, tul lettem volna rajta. Nagyon drukoltam. A naplóba nem akarnék hazudni, azért bevallom, nem tudom egész biztosan, hogy mit jelent az: drukkolni, de Salamon Jenő, aki nekem unokatestvérem és aki harmadik gimnáziumba jár, a mult héten itt volt látogatóba és ő kérdezte, hogy nagyon drukkolok-e a vizsgától? Megkérdeztem tőle, hogy mi az: drukkolni, mire ő nevetni kezdett.

— Te számár, — mondta — hát még ezt sem tudod!

— Persze, hogy nem!

— Na, figyelj ide! Voltál már a meccsen?

— Igen.

— Mit éreztél, mikor a Sz. S. E. vezette a labdát a Törekvés kapuja felé?

— Örültem.

— Ja, hát te Sz. S. E. párti vagy?

— Persze.

— Hát amikor a Törekvés vezette a Sz. S. E. felé?

— Nem tudom. Úgy összeszorult valami benem.

— Na, látod, — mondta ő — hát mikor a vizsgára gondolsz, nem szorul úgy össze valami benned?

— Dehogynem.

— Na, ezt hívják, drukkolásnak.

Még mindig nem tudtam biztosan mi az, de azért most már legalább gyanitom. Szóval elmúlt a vizsga. Szendrei ott ült mellettem és egész délután — mert délután volt a vizsga — egyetlen egyszer sem lökött meg a karjával. Csak akkor szűrt meg a ceruzahegygyel, amikor Boldizsár, aki a legrosszabb tanuló, a tanító ur kérdésére, hogy miért nem tanult, azt válaszolta, hogy neki nem volt ideje, mert az anyjának kellett segitenie, aki a piacon árult. Persze, hogy mindenki nevetni kezdett és az a szemtelen Szendrei belém szurta a ceruzát, úgy, hogy még most is látszik a helye. De a tanító ur, ahelyett, hogy velünk nevetett volna, összeráncolta a homlokát és azt mondta, hogy ez nem nevetni

való. Elég szomorú, hogy egy ilyen kis fiúnak, mint Boldizsár, már dolgozni kell. És nem is szidta össze.

Tízpercben anyukám, aki ott volt a vizsgán, vett nekem két sósperecet és egy fűtőlős cukrot. Mindenkinek vettek perecet, csak a Boldizsárnak nem, ott állt a sarokban és hallgatott. Én odamentem hozzá és neki adtam a fűtőlős cukrot meg az egyik perecet, később megkérdezte anyuka, hogy hova tettem a cukrot és én megmondtam. Anyuka nem haragudott, hanem úgy tett, mint aki mindjárt sirni akar, megcsókolta az arcomat és azt mondta:

— Jól van, Pista! Látom, hogy jó szived van. Ezért meg fog segíteni az Isten.

Aztán mikor vége volt a feleléseknek, megkezdődött a jutalomosztás. Rettenetes izgatottak voltunk. Istenem, most már tudom, mi az a drukkolás! Biztosan az izgatottság. Képzeljétek csak, én is kaptam könyvet. Szép, aranyfedelű könyv volt és az volt ráírva: Nagy emberek arcképcsarnoka. Belül pedig sok-sok kép. Rögtön elhatároztam, hogy mikor nagy leszek, én is csinálni fogok egy ilyen könyvet. Anyuka nagyon boldog volt és azt mondta, most már egész biztos, hogy elküldik a nevelő urat, mert látja, hogy jó kis fiu lettem. Igazán kíváncsi vagyok, hogy elküldik. Mire megint leülök naplót írni, remélem, már nem lesz itt. Bár úgy lenne!

POCZOK PISTA

II. el. oszt. tan,

A tizedik.

Írta: Benedek Elek.

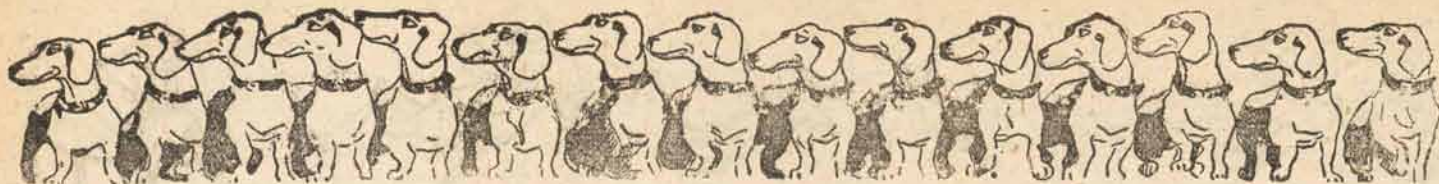
*Nézem, nézem egyre nézem,
Csuda, hogy meg nem igézem
A tizedik unokát.
Nézem s szemem könybe lábbad:
Több unokát mert nem láthat:
Ott ragadtak — odaát.*

*Odaát! Mely busan hangzó,
Busabb, mint halál-harangszó,
Busabb és kegyetlenebb.
Elszakítva szeretetépve
A nagy család gyermeknépe —
Ennél busabb mi lehet?*

*Mit csinálsz, te kis babácska,
Korhadt, vén fán friss hajtáska?
Mit nevedsz oly édesen?
Tán a könyvem csillogása
Drágagyöngynek ragyogása,
Annak nevedsz, édesem?*

*Ne vess, ne vess, kis virágom,
Nékem most egész világom,
Vidítsd öreg szívemet.
Kék szemedből kiolvasom:
Felragyog még az én napom
S felszárítja könyemet.*

*Ó, te drága kisededecske,
Hallod, mit csicserg a fecske?
„Jönnek már az unokák!
Csiri, csiri, nagyapóka,
Repül a kilenc fióka,
Egy sem marad — odaát.”*

Papirhajó.

Ferike és Pista
Vasárnap délután
Majdnem sirva fakadt
Egy kis hajó után.

Egy kis hajó után,
Amellyel még máma
Mehetnének, mondják,
Szép Amerikába.

Szép Amerikába,
Ott az ős erdőbe,
Leheveredni a
Puha, selyem zöldbe.

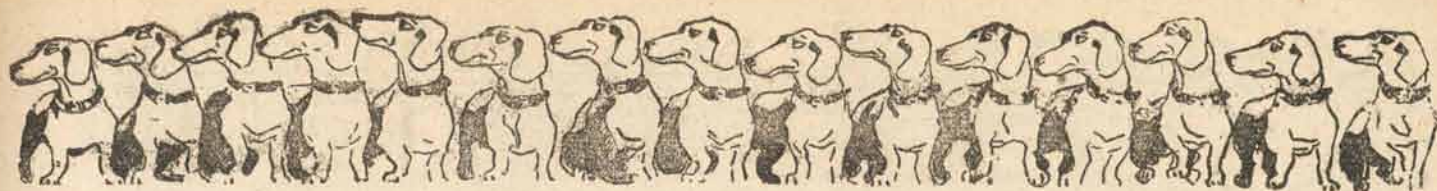
Végül is Pistának
Az jutott eszébe,
Hogy egy rossz ujságot
Vegyen a kezébe . . .

Addig próbálgatta,
Hogy is lenne hát jó,
Amíg el nem készült
Egy kis papirhajó.

Nosza, szaladtak is,
Szinte repült lábuk,
A képen őket már
A folyónál látjuk.

Ferike a hajót
Zsebéből kihuzza
S bedobja a vízbe,
Hogy hátha eluszna?

Enyhe szellő támadt,
Elrepült a sajka,
De Amerikába
Nem jutottak rajta.

Gól.

Nem lehet mindenki
Sportegylet csatárja,
Hogy kapu meg pálya
Mindig készen várja.
Megfelel a célnak
Akármilyen térség,
Kapunak sem muszáj
Olyan hálós készség.

Csak a labda fontos
A diágyereknek,
A sok sportszabályra
Már ügyet se vetnek.
Hogy csak ketten vannak
És nem huszonketten?
Csakugy szól a labda,
Akár kinn a meccsen.

Az már nagyobb kérdés:
Ki legyen a kapus?
Kövér azt mondja: Én!
Pocok azt mondja: kuss!
Ezen oszt egy kicsit
Összeverekednek.

Végül Kövér enged
És kiáll centernek.

Hanem azért belül
Egyre forr a mérge:
„Hiszen kiállhatok
Én is utóvégre,
De ha én gólt lövök
A Pocok hasába,
Ő sem kívánczik
Többé kapusságra!”

„Lődd ki, Pocok, lődd ki!”
Kiáltja hangosan,
Repül is a labda
Mindjárt jó magasán,
Lestopolja Kövér
S hozza is már vissza:
„No, most gólra megyek,
Fogd, ha tudod, Pista!”

Az elsőt messziről
Lövi, tessék-lássék,
Pocok fogja könnyen:

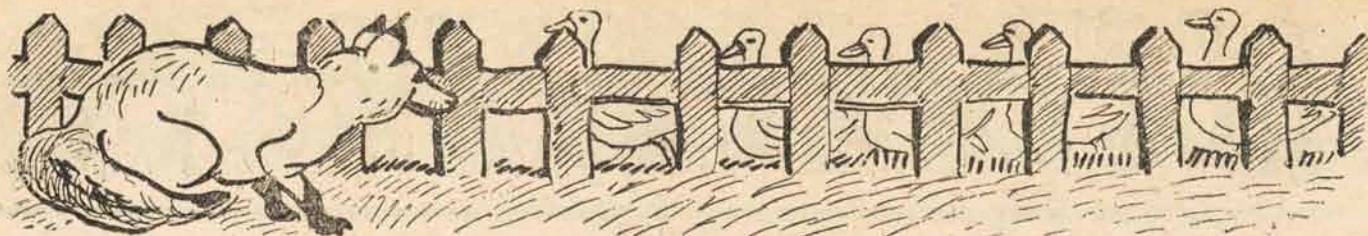
„Ez a híres játék?
Ha olyan kapus vagy,
Amilyen rossz csatár,
Nem tom, hogy kapuba
Miért kívánczoltál?”

Emigy henceg Pocok
A labdát kiadva
S ettől még jobban forr
A Kövér haragja.

„No megállj, te híres,
Olyan suttot kapsz ma,
Ha ezer lelked vón,
Az is szétszakadna.”

Leiramodik hát
Nagy nekifutással
S gyomron centerezi
Hatalmas rugással.
Igaz, hogy a labdát
Pocok most is fogja,
De ne kérdészéték,
Mit szólt hozzá gyomra.

Öreg diák.

Utazás a törpék országában.

Szép májusi este volt. A gyerekekkel kint ültem a ház előtti kőpadon. Nekem, mint öreg Cimborának, az a szokásom, hogy a jól elköltött vacsora után szeretek rágyújtani az öreg tajtékpipára és bodor füstjei mellett nézem a csillagokat. Már tudniillik akkor, mikor nem borus az ég.

A szomszédék Jancsija, meg a másiké, a Jóska, no! meg a kis keresztlányom, a Lidike, ilyenkor mindig fölkeresnek. Az egyik jön jobbról, a másik balról.

Nem jönnek mindjárt oda hozzám, hanem először furfangos gyermekésszel kitapogatják, hogy jó kedvem van-e, vagy sem? S milyen hüncutok! Azt híresztelték el a faluban, hogy mikor a hosszú pipaszárat fölfele tartom, akkor jó kedvem van; de amikor lefele engedem, akkor biztosan haragos vagyok.

Hát azért is lefele tartom, hadd lássam mit csinálnak?

Jancsi meg Jóska egykoru cimborák és azok is maradnak, holtig. Már erre, mifelénk az a szokás, hogy az igazi barátság csaknem a bölcsőnél kezdődik és tart egész a sirig. Vagy — Isten tudja — talán még ennél is tovább!

Elég az hozzá, hogy a két jó cimboráimért, lassu léptekkel ballag a kapum felé.

Elfordulok, Jancsi hirtelen átszalad Jóskaéhoz s megállnak a Jóskaék kapuja előtt.

A pipaszárat még lejjebb engedem. Egyszer csak Jóska a jobb könyökével meglöki a Jancsi balkönyökét és összenéznek. Nem szólnak semmit, csak a szemek beszélnek, de én kiolvasom a Jóska szeméből, hogy körül-belül ezt akarta mondani:

— Te, Jancsi! Menjünk, vagy ne menjünk? Nekem sehogyse tetszik az a pipaszár, pedig szeretnék egy kis mesét hallani, hiszen tudod, hogy megígérte az öreg Cimborá bácsi!

Jancsi a félvállát vonogatja, ami annyit jelent, hogy ő se tudja magát elhatározni.

Leülnek a kerítés mellé és a kalap alól

lopva tekintgetnek felém. Egyszer csak látom, hogy mind a kettőnek mosolyra nyulik a szája és majd elnyelik szemükkel a másik oldalról előtipegő Lidikét, ki ügyet sem vet a fiukra, csak jön egyenesen felém s már messziről kiálltja:

— Telesztapa! Meszét, meszét!

— No, csak gyere, kis galambom, meséllek én neked, hogyne mesélnék?

Odaül mellém. Most már a két fiu is bátorságot merít magának s odajönnek.

— Szerencsés jó estét kívánok!

— Adjon Isten nektek is. Hát miért jötetek?

— Egy kis mese irányába!

— No, üljetek le és hallgassátok figyelemmel!

*

Ti már tudjátok, hogy én bejártam az egész világot. Utaztam csigahéjba ülve a tengeren. Jártam az óriások között. Felröpültem a tündérek országába és leszálltam a boszorkányok közé is. Ezeket már el is mondtam nektek! Most elmondom azt, hogyan utaztam keresztül a törpék országán.

— Jaj, de jó lesz! jaj, de jó lesz! szinte kiálltják a fiuk.

— Micsodák a tölpek? — kérdi Lidike nagy érdeklődéssel.

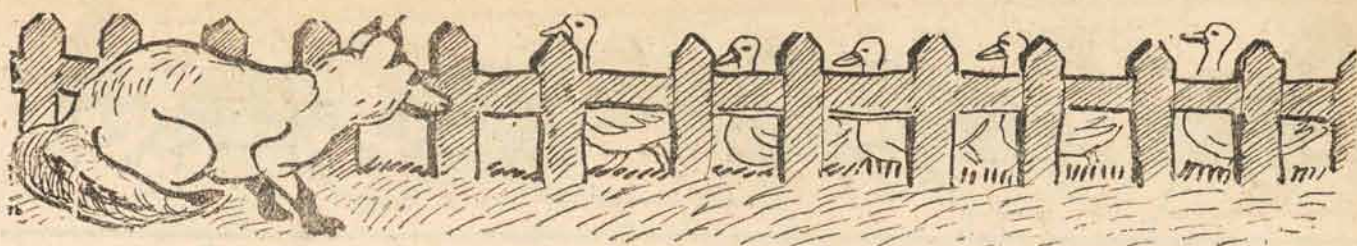
— Hát galambom, azok ici-pici kis emberek. A legnagyobb sem ér a térdemig és emellett olyan hosszú a szakáluk, hogy a földet éri.

— Jaj Isztemem! Miel nem hozott telesztapa edet jáccani?

— Nem hozhattam, drága Lidikém, mert mit szóltak volna hozzá a testvérei, — vagy ha idősebb, — a gyermekei. Ugy-e, te is sirnál, ha édes anyádtól elszakítanának?

— Szilnét bizon, mindid szilnét.

— Azonban ha jó gyermekek leszték, majd egyszer elviszlek titeket is magammal. De hát, hol is hagytam csak el? Igaz! Már eszembe jutott!

Ilyen szép este volt éppen, mint amilyen most van. A hold szépen világított; sugarai leértek egész a földre. Régen hallottam egy árva szarkától, ott csörögte a kapu fél-fáról, hogy a csillagokban is élnek emberek. A nagyokban nagyok, a kicsiben kicsinyek. Már én gondoltam, hogy óriásokat láttam, de még törpéket nem, azok bizonyosan abban a kis csillagban laknak ott a Fiastyuk mellett. Én fogtam magam, belékapaszkodtam egy holdsugarba és — halljatok csudát! egy pillanat alatt odaértem.

— Nem lehet a', — szolt Jóska, aki mindenbe beleköt — a pókháló csak erősebb, mint a holdsugár, mégse bírja meg, csak a legyet!

— Ejnye Jóska fiam! Ha még egyszer közbeszól, adta fékom teremtettem, nem mondom tovább!

— Hiszen cat mesze, te Jóska, attól el lehet hinni.

— Hát — mondom — feljutottam szerencsésen a törpék országába. Istenem! milyen kis liliputi ország az! Ott még Lidike is valóságos óriás lenne.

Igaz, hogy nem voltam elfáradva, de mégis szerettem volna vonatra ülve utazni egy darabig. Találtam is hamarosan egy állomást, de nem értem be az ajtón, hogy jegyet váltottam volna. Az állomásépület, emeletes volt, de én felágaskodva csaknem elértem a tetejét, gondoltam, ha az állomás ilyen kicsi, én bizony nem ülhetek vonatra, mert az még kisebb lesz.

Hát a mint várakozom, egyszer csak robban a vonat befelé. Messziről láttam a füstjét. Mert — hogy egyik szavam a másikba ne öltsem — ott éppen nappal volt.

A vonat megérkezett. Gyönyörűség volt nézni a sok kis törpét, a mint nagy igyekezettel szállottak kifelé, cipelve a csomagokat.

Hát egyszer csak nagy riadalom támad. Az ellenkező oldalról is jön egy vonat s egyenesen neki a másiknak.

— No már azt mégse engedem — gon-

doltam magamban — hanem hirtelen odaugrottam az érkező vonat elé és a hátamat neki-velve, megállítottam. A gépésznek sikerült ez alatt a gözt elállítani. Láttatok volna, milyen boldogan vettek körül? A király rögtön magához hivatott; de mivel én be nem mehettem, csak az udvaron fogadott. Nem hiába ő volt a törpék királya, de a legkisebb volt valamennyi között. — Fején akkora korona csillogott, mint nálunk egy ujszülött csecsemő kis főkötője. A kardja olyan hosszú volt mint az én irótollam szára. Lehajoltam hozzá, hogy beszélni tudjon velem. Igen szives volt. Az arca piros mint a rózsa, a szakála meg a haja fehér, akár csak a frissen esett hó. Mellette állott a felesége is meg a kis trónörökös. Kérdezte, hová való vagyok? Mi a foglalkozásom? Van-e családom? Azután előhozatta a cserebogárrend nagy keresztjét a gyémántokkal és odaadta a trónörökösnek, hogy a mellemre tűzze.

Ilyen fontos dolognál nem illett lehajolva maradnom, hanem felállottam s úgy álltam ott, mint a cövek.

— Szaladjatok rögtön a tűzoltókért, hogy hozzák elő a kinyújtható létrát, — szolt a király — mert így nem éri fel a fiam!

— Sohase fárasszon fenség senkit, mondtam én. Azzal derékon kaptam az ici-pici királyfiut, vigyázva, nehogy összetörjem gyöngé testét és a mellemig emeltem.

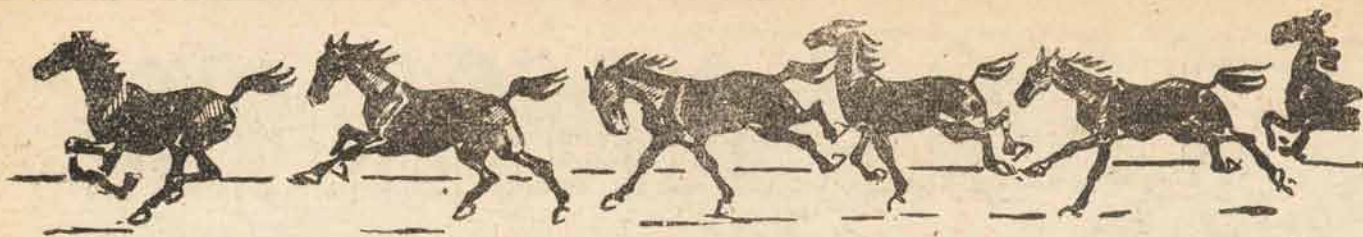
Ott csillogott már rajtam a gyémántos kereszt. Megköszöntem illendően és elbucsztam a viszontlátásra.

Tovább mentem, célom volt, hogy — ha már itt vagyok — alaposan megtapasztalok mindent.

— Cimbora bácsi! Megvan még az a kereszt, amit a törpekirály adott? Kérdezte Jóska.

— Hogyne volna, fiam! Egyszer majd meg is mutatom, de csak akkor, ha ez a diófa, amelyik alatt ülünk, narancsot fog teremni.

— No, az nem lesz sohasem!

— Hosszu léptekkel mentem tovább hegyeken, völgyeken, síkságokon keresztül. Egyszerre csak messziről a szemembe ötlük egy nyáj-féle. De furcsa nyáj lehet az, — gondolom magamban — amelyik macskákból áll. Megyek közelebb, hát látom, hogy nem macskák azok, hanem ökrök, meg tehenek! A szarvukról ismertem meg.

A pásztora megijedt tőlem, mert bizonyára azt gondolta, hogy itt van a végítélet; én azonban megnyugtattam, hogy ne féljen, mert az óriások országából jöttem látogatába és semmi gonosz szándékom nincsen. A jószágokat éppen vályuhoz terelte, hogy megitassa. Mondja, hogy megkinálna valami ennivalóval, de attól fél, hogy az egész heti elemózsiáját egyszerre elfogyasztom.

Megnyugtattam, hogy nem vagyok éhes, de mégis látni szeretném a kenyerüket. Hát arra egy egész kenyeret hozott elő, de bizony, az nem volt nagyobb, mint nálunk egy jókora zsemlye. Vagy mit is beszélek! Zsemlye? Hiszen az annyira kiment a divatból, hogy ti már nem is emlékeztek rá, hanem mint egy jókora málépogácsa, amit édes anyátok készít.

De semmitem tetszett nekem annyira, mint a ménes. A csikós éppen ki akart pályázni egy elvadult csikót, de sehogysem sikerült neki. Kapom magam és egyet lépek, kettőt lépek, már a markomban viszem neki.

Odébb egy kis törpe szántogatott parányi ekével, a szomszédja meg kukoricát vetett. Akkor is úgy elkéstek a vetéssel, mint az idén. Hát, uramfia! a málészem nem volt nagyobb a kendermagnál.

Tízet léptem, huszat léptem. Megállottam. Valami olyanfélét hallottam, mint mikor nálunk egy jókora ökör kolompja szól. Hát ti nem is gondoljátok, mi lehetett az? Megmondom, ugye találjátok ki: egy kis falu harangja, éppen a delet harangozták. Benézek a torony ablakán, hát egy törpe huzza — huzza, hogy az izzadság csorog a homlokáról. Hogy meglátja az én nagy bajuszomat, majd hanyatt esik ijedtében.

— Ne félj semmit, pajtás, csak huzzad

tovább! — mondom neki, — de ő csak nem huzta tovább.

A falu közepén nagy sürgés-forgás. Éppen országos vásár volt. Hogy megláttak, lett nagy riadalom. De én elkiáltottam magamat, hogy békés szándékkal jöttem, hát csak folytatták tovább.

A csizmadiáknál megnéztem a csizmákat, a szabóknál a kész ruhákat. Bizony, az én csizmámból három is kitelnék olyan; a ruhámról nem is szólok, mert én szeretem azt, ha nem feszes.

Már egy pohár sört csak megiszom, ha ide vetődtem! Adott is a csapláros, de olyan kis pohárban, mint amilyenből otthon a papramorgót iszom. Még pénzt sem fogadott el érte, hát nem ittam többet, pedig ugyancsak jó sör volt, a törpe Dreher gyárából való.

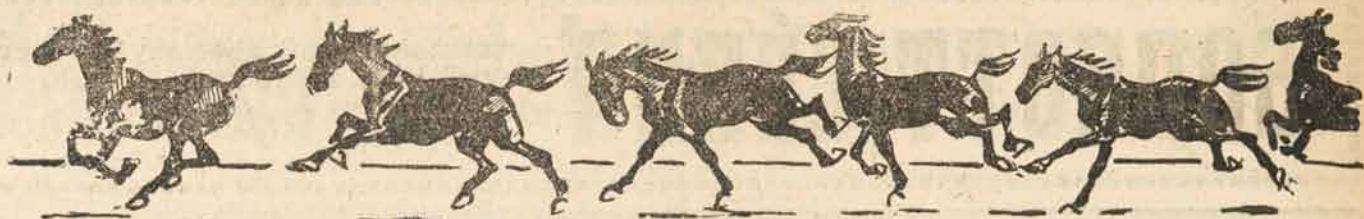
Láttam még cseresznyét is. Ott — úgy látszik — korábban érik. Olyan nagy volt egy-egy szem, mint erre mifelénk egy borsószem, a magja pedig mint egy köleskása.

Láttam libát, tyukot is. Parányi kis teremtések! Kérdeztem, hogy hány leuba kerül párja? Azt mondja az asszony, 200 leuba.

— No, mondom nálunk is nagy a drágaság, de úgy látszik, hogy itt még nagyobb, hát csak otthagytam. Hoztam volna mutatába, de szégyeltem bevallani, hogy nincs nálam annyi pénz!

Utaztam tovább az apostolok lován, inig egyszer csak egy erdőbe értem. Azaz nem is értem bele, csak mellé. Hallok csicsergést, de nem látom, honnan jön a hang. Közelebb megyek, hát Uram, ne hagyj el! egy kis fészekre bukkanok. Apró tojásokon ül egy szép sárga madár, a szomszédos ágon pedig a párja. Sárgarigó volt, megismertem a hangjáról, pedig először azt hittem, hogy valami sárga ruhába bujtatott szarvasbogár. Láttam vaddisznót is a fiaival, nem volt az anyjuk nagyobb, mint nálunk egy tuskédisznó.

Mentem volna be is az erdőbe, de — gondoltam, — nem teszek kárt benne. Még véletlenül valami félénk kis özcsaládot össze találok taposni.

Megkerültem hát az erdőt és nem megszire egy patakra bukkantam. Ugyanis csak nekem volt patak mert folyó volt az a törpék országában. Nálunk a patak nyáron a legtöbb helyen bokáig ér, a folyó pedig ha nem is lep el, mindenütt, de már alsó folyásában hajókat is hordoz a hátán. Ez a folyó nak nevezett vizecske nekem épp a derekamig ért volna, amint egy spárgára kötött kővel megmértem. Éppen halásztak a törpék. Egy csolnak lóbálódzott a vizen, olyan nagyságu, mint egy mosótekenő, az evezője pedig akkora, mint az a fából készült szerszám, amellyel lekvárfőzés idején a rézüstben kavargatják nálunk a szilvát, csakhogy annál jóval vékonyabb.

Igen sok időt töltöttem már a törpék országában és eszembe jutott, hogy jó is lenne már haza menni, mert mikor itt a nap lefele megy a láthatáron, nálunk akkor kezd hajnalodni.

— Visszatértem tehát nagy sietve arra a helyre, ahova megérkeztem.

Éppen a legjobbkor, mert a hold már pihenőre akart térni s bosszus szemeket meresztett rám, hogy eddig késtem.

— Még egyszer visszanéztem a törpék birodalmára és bucsut intettem felé. Azzal a holdsugáron éppen ide ereszkedtem le a kapum felé.

— De kár, hogy nem tartott tovább ez az utazás, — szólt Jóska — igazán olyan szép volt ott minden, de különösen azok az apró lovacskák, mintha most is látnám!

— De hát te nem voltál ott, hogyan láthattad?

— Biz' igaz a! Olyan szépen mesélte Cimbora bácsi, hogy szinte mindent magam előtt láttam, még a szívem is elszorult, mikor repültünk hazafelé.

— Az eném isz! szólt Lidike. — No, most vége a mesének, menjetek haza lefeküdni és álmodjatok szépeket!

— Jó éjszakát!

— Jó éccatát!

A tündérleány ajándéka.

*Volt egyszer egy kis fiucska,
Aki nagyra vágyott:
Meg akarta látogatni
Szép Tündérországot.*

*Kandur hátán el is indult
A bűbajos fáig,
Ahol a sok tarka tündér
Éjjel-nappal játszik.*

*Szép tündérlány, szólt egyhez,
Mondd meg nekem, kérlek,
Messze van még Tündérország,
Még ma oda érek?*

*Bizony sokat lovagolhatsz
Borzas cidád hátán,
Mig hazámban megpihenhetsz
Nagy járadság árán.*

*Hanem itt e bűvös virág,
Fogd és vigyázz rája:
Megmutatja, merre fekszik
Tündérország tája.*

*Hát azután, szép tündérlány,
Hogyha oda érek,
Ott lesznek-e kispajtásim,
Játszhatom-e velek?*

*Ottan lesz-e édesapám,
Jó anyácskám, néném?
Megtalálom mindnyájukat
Tündérország mélyén?*

*Mosolyogva szól a tündér:
Sokat kívánsz, gyermek,
Tündérhonban kedveseid
Soha fel nem lelnek.*

*Tündér válik ott belőled,
Ragyogó lesz szárnyad:
De szüleid, kis testvéred
Nem lehetnek nálad!*

SODROTT CÉRNA

gyermek soknik, harisnyák, gyermek trikók, fürdő áruk, dresek, kajakok és sapkák érkeztek **RAGÁLYI-hoz**

*Szomoruan szól a gyermek:
Akkor Isten áldjon!
Nem cserélem Tündérhonnal
Az én boldogságom!*

Gara Ákos.

Apró tréfák.

Feladja: Miska bácsi.

A selypes Péter.

Igen nagy a Péter szomorúsága, mert bárhogyan erőlködik, sehogysem tudja kimondani a »r« betűt. Sokat is bosszantják, csufolják e hibája miatt a pajtásai s különösen Jancsi biztatja gunyosan:

Mondd ki Péter ezt: »Répa, retek, mogyoró, korán reggel ritkán rikkant a rigó.«

Péter szégyenli magát, de azért eldarálja a ropogós mondatot, mely azonban ilyen formán fordul ki a száján:

— »Lépa, letek, mogyoló, kolán leggel litkán likkant a ligó!«

Nosza, van nevetés, hahotázás!

No, ne sirj, Péter! Egy kis gyakorlat kell csak s te is tisztán kimondod azt az ördögös »r« betűt.

Te meg, Jancsi, ne hengej olyan nagyon! Fogadni mernék veled tíz csikóhátú pennába, vagy husz golyóba, hogy te sem tudod hiba nélkül gyorsan kimondani ezt ni:

— »Mit sütsz kis szücs? Sós hust sütsz kis szücs?«

Ugy-e!

Hát ezt:

— »Sárga cserép-csengő cseng a cset-neki csikós csikájának a nyakán.«

No még egyet:

— »Kerekes kerekét kerekén kerekíti kerekre.«

No meg ezt:

— »Két kő kut körül két kis tyuk kerül.«

Hát amíg ezeket hiba nélkül ki nem mondod, Jancsi, ne merészeld Pétert csufolni!

Öreg Cimbora üzeni:

(Ebben a rovatban minden kis cimbora levelére válaszolunk.)

Román Titinek és Józsikának: A Cimbora 16. számának azért nem volt címképe, mert abban a kolozsvári gyárban, ahol a képekhez való kliséket — formákat — készítenek, sztrájk volt, nem dolgoztak a munkások. A kliséket így nem kaptuk meg rendes időben s ezért késett is a lapnak az a száma. **Csajkos Ferencnek:** Az is részt vehet a Cimbora pályázatán, aki csak számonként veszi a lapot. A beküldött rejtvények nehezek a mi kis cimborainknak, akik közt sokan nem is tudják, hogy ki volt Ludendorff. Nem is fontos, hogy tudják. Az pedig, amelyiknek Ernő a megfejtése, közismert, nemkülönben a csigabiga is. **Korai Borkának:** Nagyon sajnálom, kis cimbora, hogy beteg vagy. Mi bajod van? Remélem, hogy nem komoly a dolog. Igyekezz egy-kettőre felgyógyulni és gyere a strandra. Jobb ott, mint az ágyban, hidd el. A versed pompás. Hiszen a tizenegy hét alatt, amióta fekszel, valóságos költő lettél. Ha majd a pályamunkák közlésével végeztünk, sor kerül a baba lakodalmára. **Harnik Istvánnak:** Sok boldog születésnapot kíván az Öreg Cimbora. Nagyra nőj, István. A rejtvényekkel foglalkozz szorgalmasan, majd meglátod, hogy bejössz a megfejtésekbe. **Puskás Pistukának** (Gyulafehérvár): Csakékszülj szorgalmasan a vizsgára, kis cimbora. Öreg Cimbora szívesen vár addig a sajtókezelőg irandó leveledre. Mert első a tanulás. Azt nem szabad elhanyagolni — még a Cimbora kedvéért sem. **Méra Zoltánnak** (Sinfalva): A kért példányokat elküldtettem. Öreg Cimbora minden kis olvasót egyformán szeret, akár előfizető, akár csak számonként veszi a lapot. **Stern Mártonnak** (Brassó): Rejtvényeidre sor kerül. Képrejtvényt azonban ne küldjete, mert azt meg kell rajzoltatnunk és kliséjét csináltatni hozzá és az nagyon sokba kerül. **Györke Bélának** (Barót): Megértettem, Béla, és rendesen eszemben tartom a cimedet. **Kardos Lászlónak:** A meséd a Bátorról szép és szomorú. Közölni fogjuk. **Vadász Lászlónak és Jánosnak** (Kiskalota): A verset megkaptam, de gyanus nekem az eset, vajon csakugyan három kislány volt a csinytevő, nem valami bihari betyárok? És biztos, hogy a pofozókat nem valami rakoncátlan fiúk kapták anyutól, hanem Lili, Klári és Magda? Egyébként a vers amolyan közepes. Hát a kis öcsétek nem fejt még rejtvényt? Ahhoz, hogy nyerjete, nem okvetlen kell az összes rejtvényeket megfejteni. **Klein Irmának:** Hogyne válaszolnék Irma, válaszolok én minden kis cimbora levelére, ha megkapom a levelet. Ha nem válaszoltam, ez azt jelenti, hogy nem kaptam meg. **Pilhoffer Oszinak:** Bizony Oszikám, a te leveledet is későn kaptam meg, nem mehettem el a próbabárodra. No de majd egyszer elmegyek, megnézem, hogy járod a csárdást? A jó kívánságokat köszönöm és ha későn is, visszonzom. Örülök, hogy a Lunánál jól mulattál, ugy-e szép hely? Nem féltél a kis farkas kölyköktől? Bátor fiu vagy, Osi. Hát pisztrángot nem láttál a Tálna patakban? **Hartmann Irénkének:** Rejtvényedre sor kerül. Csak legyetek türelemmel, mert a kis cimboraik annyi rejtvényt küldtek be, hogy ha mind leközölnők, egyébre nem is lenné hely a Cim-

Valódi angol match

chrombőr footballok, gyermek labdák, solingeni zsebkések. Uti bőröndök, kosarak, pénz- és levél-táskák érkeztek: **RAGÁLYI-hoz**

borában. Jäger Andornak (Cluj): A nyert könyvet postára adtam a címre. Widder Sándornak (Nagybánya): Ödvözlök a kis cimborák közt és remélem, hogy mindig jó barátok leszünk.

A 15-ik szám helyes megfejtői:

Petki Böske, László Tihamér és Edith, Wald Béla, Hercz Imike, Hartman Irén, Román József, Pilhoffer Oszi, Klein Irma, Stark Ferencz, Sepsy János, Erdős Béla, Palika, Blau Imre, Nagy Sándor, Nagy Klára, Widdek Sándor, Wadász László és János, Puskás Pistuka, Stern Márton, Glück Imre, Harnik István.

Nyertesek: Nagy Sándor, Puskás Pistuka és Hercz Imi,

A CIMBORA REJTVÉNYEI

I.

Szórejtvény.

Beküldte: Stark Ferencz.

Ln

II.

$$\frac{a}{B}$$

III.

Beküldte: Papp László.

$$Bja \frac{P}{a}$$

IV.

Beküldte: Kardos László.

R. dő.

A Cimborá 15. számában közölt rejtvenyek helyes megfejtése:

I. Cimborá.

II. A kántor a templomban énekel.

Olcsó verseny árakkal gyermek cipők

1 pár bőr félcipő	Leu 49
1 „ vászon félcipő	„ 49
1 „ szandál cipő	„ 87
1 „ női bőr (spanlis) félcipő	„ 95

míg a készlet tart

Scheumann cipőüzletében

(Lévay-palota).

Cimborá azt üzeni, hogy csakis

„BATA“ CIPŐT

vásároljon, mert egy pár Bata cipőt két pár más cipőt pótol.

„Bata“ cipőgyári larakat
M-sziget, Főtér 21. szám.

T. & A. BATA.

Előfizetési árak:

Egész évre	160 eu
Fél évre	80 leu.
Negyed évre.	40 leu.
Egy hórá	15 leu.

A szerkesztésért Dénes Sándor felel.

A Cimborá mai számának illusztrációit Csengery István rajzolta.

Kiadótulajdonos A Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság.

Kiadóhivatal: Satu-Mare (Szatmár) Eötvös u. 4.

A Cimborá hetenként egyszer, vasárnap jelenik meg.

Az előfizetések

a Szabadsajtó könyvnyomda
és lapkiadó részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmárnémeti) címre

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL.

**Legszébb
szövetek és divatárúk
SCHVARTZ és LEOVITS
áruházában kaphatók.**

Általános Ipari és Kereskedelmi Részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmár) Str. Stefan Cel Mare (Kazinczy utca) 1.
Alaptőke 3.000.000. — lei,
Telefonszám 276. Sürgőnycim: Comerciala.
EXPORT-IMPORT.

Hangya szövetkezet
(a főpostával szemben)

Raktáron tart
fűszer- és rövidárut.

Férfi, fehérneműre alkalmas tartós vászon méterje 25 lei,
Női fehérneműre kiváló minőség, könnyű mosó mtr. 25 lei,
Férfi fehérneműre Madapolon selyem szállu méterje 31 lei,
Női fehérneműre valódi francia Madapolon méterje 31 lei,
Női fehérneműre batist madapolon igen szép és finom anyagba készült árut e 8 évben nem láttunk mtrje 55 lei

Fratii

FRIEDMAN

Testvéreknél.

Telefonszám 12.

Ággyag és Vegyipar Részvénytársaság
Satu-Mare — (Szatmár)

ELŐÁLLIT:

Csontenyvet,
Bőrenyvet,
Oroszenyvet,
Folyékonyenyvet.

Csontzsirt,
Különféle szappanokat,
Kocsikenőcsöt,
Műtrágyát.

Cimborára

előfizetéseket Erdély minden könyvkereső kedője felvesz.